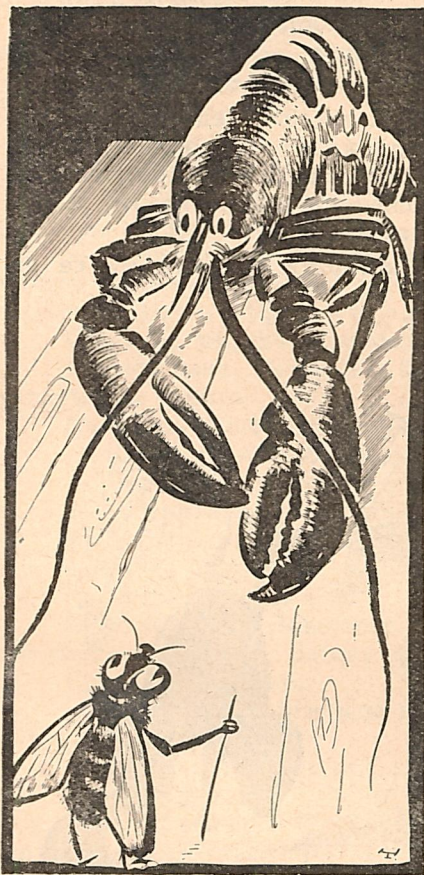

е широка и силна. Както шляпна опашка въ водата, така се и подхвърлямъ. Шляпъ, шляпъ — и плувамъ, кждето желая. Опашката ми е потрѣбна.

Полетѣла мухата по-нататѣкъ. Долетѣла въ гората, гледа — на единъ букъ кълвачъ.

Дай ми твоята опашка, кълвачо, — рекла тя. Ти я имашъ само за красота.

— Ти си чудна! — казалъ кълвачътъ. — А какъ ще дѣлбая дърветата, какъ ще си търся храна, какъ ще правя гнѣздо за децата си?

— Съ клюна, — казала мухата.

— Клюнътъ си е клюнъ, — отповарилъ кълвачътъ — но безъ опашката не може. Ето, вижъ, какъ дѣлбая.

Опрѣлъ се кълвачътъ на своята здрава, корава опашка въ кората, размахналъ цѣлото си тѣло и като зачукалъ съ клюна си по бука, само трески полетѣли.

Мухата видѣла, че опашката е потрѣбна на кълвача, и полетѣла по-нататѣкъ. Видѣла лисица.

— Ехъ, ама че опашка има лисицата! Разкошна и червеникава, красива! — Тая опашка ще бжде вече моя, — мислѣла си мухата.

Долетѣла при лисицата и викнала:

— Давай опашката!

— Ти съ ума ли си, мухо? — очудила се лисицата. Че безъ опашка азъ ще загина! Подгонятъ ли ме кучета, азъ я мѣтамъ и съ нея ги лѣжа, да ме не хванатъ.

Мухата се увѣрила, че опашката на всѣко животно му върши нѣкаква работа, и си полетѣла къмъ дома.

На полето видѣла крава, кацнала на нея и запитала:

— Краво, краво, защо ти е опашката?

Кравата мълчала, мълчала, а после плеснала съ опашка по гърба си и цапнала утекчителната гостенка.

Мухата паднала на земята полумъртва.

— Разбра ли сега, защо ми е опашката? — изсумтѣла кравата.

В. Бианки